

En drøm blir til virkelighet

Vinfred, den lille tinnsoldaten, klamret seg til Walters grill og nøt den varme vårsolen med lukkede øyne. Foran ham løp de voksne til jobben og barna på vei til skolen og barnehagen. Walters dekk hvinte idet han svingte ut av miljøstasjonen på vei mot byen, og Vinfred var som alltid med ham på morgenrunden.

- Se på den lille gutten! Han må være skikkelig trøtt, beina hans ser ut som om de er lagd av bly! Og jakken hans er helt lik Peter sin!

- Alt minner deg jo om Peter, sa Walter sint. - Det er på tide du slutter med å være trist! Du har ikke sett ham på to år, og du tenker fortsatt på ham!

- Jeg tror han tenker på meg også! Jeg er sikker på at han ble kjempetrist da han skjønnte at jeg hadde blitt borte! Det er den dumme plastposen sin feil, den var ødelagt, svarte Vinfred ettertenksomt.

- Vel, jeg er i alle fall glad for at du er her, svarte Walter mutt. - Hvis den plastposen ikke hadde blitt revet hull i, hadde du ikke kommet til oss på miljøstasjonen, og jeg hadde ikke hatt en så god venn som deg!

- Det har du helt rett i, jeg hadde flaks som kom til dere og ikke havnet rett i fjernvarmeanlegget fra Wilmas kontainer. Hvis du ikke hadde hørt at jeg ropte, vet jeg ikke hva som kunne ha hendt.. Du er den kuleste avfallsbilen jeg vet om! Vinfreds ansikt lyste opp da han kikket på vennen sin.

Walter var virkelig en spesiell avfallsbil med viktige arbeidsoppgaver, noe han var svært stolt over. Det var ingen andre enn ham som kunne løfte og frakte bort resirkulerings - kontainerne, slik at papir, metall, plastikk og glass kom dit det skulle og kunne bli brukt til å lage nye ting. Han ble alltid irritert når han så at folk ikke sorterte riktig, slik at det ble ekstra arbeid for avfallsbilene.

- Se der! Sorteringsstasjonen i Mogop - gata er overfylt igjen! Vi må rydde den hver eneste gang vi kommer forbi. Jeg forstår ikke hvorfor folk ikke bare kan gi beskjed om at de trenger en ekstra kontainer når de har fylt den, i stedet for å sette avfallssekkene på gata slik at de revner og alt blander seg, sa Walter og ristet på hodet.

- Det ser jo så fint ut når det er rent og ryddig rundt kontainerne, sukket Vinfred. - En hvit kontainer for blanke flasker, grønn for fargede, blå for papir og grå for metall. Vinfred var stolt over at han visste hva som skulle i hvilken kontainer. Det var kanskje ikke så veldig vanskelig, siden kontainerne også var merket med et skilt med et bilde av hva som skulle være i dem.

I mellomtiden hadde Walter rullet nærmere, og sto og så på kaoset.

- Jeg tror ikke mine egne øyne! Vinfred, se på dette! En sekk med plastkopper har ikke fått plass i plastavfallet, så her ligger de strødd overalt. Papirkontaineren er også overfylt, så hvis jeg flytter den, kommer alle de gamle avisene til å fly avgårde.

Akkurat da han sa det, falt to glasskrukker ut av den grønne kontaineren og knuste i tusen biter. Kontainerne sto til knes i plastposer fulle av flasker og bunker med aviser, men det var ikke det verste. Da Walter løftet lokket av metallkontaineren med spaken sin, ble han sjokkert. Halvspiste epleskrotter, matpakker og pizzaesker gjemte seg mellom de flatklemte metallboksene.

- Hva i all verden! Vinfred så på kaoset og sperret opp øynene. - Hva har skjedd her?

- Noen har blandet alt avfallet, sukket Walter. - De har ikke brydd seg om hva de har kastet hvor, så de har bare stappet avfallet i kontainerne til det ikke var plass til mer.

- Men telefonnummeret til miljøstasjonen står jo her! De kunne jo ha fortalt oss at kontainerne var fulle. Sist de gjorde det, kom vi jo med en eneste gang og hentet det. Hvorfor ringte de ikke? Vinfred så spørrende på Walter.

- Det nytter ikke å klage nå. Vi må gjøre noe med alt avfallet så det ikke ser så skrekkelig ut her. Walter slo på telefonen sin og ringte til Vera.

- Hei, det er Walter. Jeg er på sorteringsstasjonen i Mogop - gata. Jeg trenger hjelp!

- Hei, Walter. Hva har skjedd?

- Vi står i avfall til langt over hjulene. Jeg kan tømme kontainerne, det er ikke noe problem, men hele området er dekket av usortert avfall. Kan du være snill og sende noen som kan rydde her?

- Selvfølgelig, svarte Vera. - Jeg skal spørre Waldemar med en gang. Han kan feie opp alt, så får vi sortere det her på miljøstasjonen.

- Tusen takk! Vi kommer tilbake så snart vi er ferdige her.

Det var mye arbeid med å få tømt kontainerne, men etter en stund kunne Walter dra tilbake til miljøstasjonen for å tømme lasten. Vinfred håpet å se deres kjære venn Danny på hjørnet av Karpegata, hvor han alltid ventet på dem om morgenen. Vanligvis ble den vesle gutten fulgt til skolen av moren sin, som var sjef for et veldig viktig firma i byen og alltid hadde det travelt.

- Heldigvis er han der fremdeles, sa Vinfred lettet. - Moren hans maser alltid på ham, roper på ham og vil at han skal skynde seg i bilen så de ikke kommer for sent. Den stakkars gutten hører ikke annet enn: - Skynd deg, Danny! Kom deg i bilen! Slutt å somle, vi drar nå!

- Slutt å klag, sa Walter strengt. - Jeg er sikker på at hun ikke ønsker å komme for sent på jobb. Hvis

noen er sjef for en veldig viktig avdeling i et veldig viktig firma, som Dannys mor, så må hun gå foran med et godt eksempel og komme tidsnok på jobb.

- Så la oss håpe at moren ikke har det så travelt i dag, så du kan vise Danny hvordan du løfter kontainerne. Han har hatt lyst til å se det lenge, men vi har aldri hatt tid til det, sa Vinfred håpefullt.

Det sto en kjent skikkelse med en rød ryggsekk på ryggen og vinket ivrig til dem. Men gleden varte ikke lenge. Moren rygget ut av innkjørselen i nummer 4, så Danny måtte sette seg i baksetet. De hørte brølet fra bilmotoren, og den forsvant ned mot sentrum.

Vinfred ble skuffet, men skuffelsen varte ikke lenge. Da de kom til det tredje gatekrysset fra huset, så han noe merkelig. Det sto en velkjent bil og blokkerte trafikken, og ved siden av den sto en **elegant** dame og snakket i telefonen mens hun gestikulerte hissig.

- Jeg vet ikke hva som har skjedd med denne bilen! Den stoppet helt av seg selv og vil ikke starte igjen. Send noen hit øyeblikkelig, sa hun irritert. - Hva mener du med at jeg må vente? Hvor lenge? Nei, det er ikke aktuelt! Jeg venter ikke her så lenge. Jeg må være i **fjernsynsstudioet** om en halv time, de skal **intervjue** meg om viktige saker som må gjøres i Blåsterby. Hun la på og så seg irritert rundt. Men uansett hvor mye hun prøvde, så ville bilen ikke starte. Bak dem hadde det dannet seg en lang kø, og moren til Danny, det var hun som var den **elegante** damen, følte at hele verden var mot henne. Det var ingen som kunne hjelpe henne.

Plutselig fikk Walter en idé. Han blunket til Vinfred, og begynte å tute med hornet. Da de andre bilene så at han hadde en kran, tenkte de at han kunne hjelpe dem, så de prøvde å flytte seg slik at han kunne komme frem. De hadde rett. Walter løftet fronten på bilen med krana, og dro den havarerte bilen til siden av veien.

Danny sto på fortauet og måpte. Da han sto opp samme morgen, hadde han hadde aldri trodd at han skulle få se Walter jobbe med krana. Dannys mor var stum av beundring, men så snart bilen var ute av veien og faren var over, tok hun frem telefonen igjen og fortsatte å ringe. Hun prøvde å få noen til å kjøre seg til **fjernsynsstudioet** og Danny til skolen, for så å hente henne etter **intervjuet** og kjøre henne til jobb.

- Kan ikke vi kjøre dem? Vinfred nikket mot Danny, som sto ved siden av den havarerte bilen. Den lille gutten skjønte med en gang at dette var en sjanse han ikke ville gå glipp av, så han spratt bort til Walter og begynte å klatre opp i førerhuset.

- Danny! Kom ned øyeblikkelig! Du blir skitten over hele deg og vi har ikke tid til å leke! Vi må komme oss til skolen! Moren forsøkte å få ham til å klatre ned igjen.

- Men mamma, det er ikke skittent, og de vil gjerne hjelpe oss! Han kan kjøre meg til skolen og deg

til jobb!

Dannys mor så skeptisk ut, og visste ikke hva hun skulle si. Det var veldig viktig for henne å få Danny til skolen i tide, og å komme seg til **fjernsynsstudioet**, men i en avfallsbil? Hvem hadde hørt om slikt? All kom til å le av henne! Men hvis hun ikke tok imot Walters tilbud, ville de komme for sent til alt. Hun pustet dypt inn, og sa med sammenbitte tenner:

- Ok, det får gå for denne gangen. Vi tar imot hjelpen, la oss dra! Den veldig viktige moren tok sakene sine og begynte å klare opp i Walters førerhus.

De andre trafikantene som var på vei til jobb så overrasket etter dem da Walter rullet nedover veien med fulle containere og en pent kledd dame og en storfornøyd liten gutt i førerhuset.

- Se, mamma! Sjøførene vinker til oss! Alle kan se at jeg sitter i forsetet!

- Ja, jeg ser det, kjære, svarte moren, mens hun forsøkte å gjøre seg så usynlig som mulig i setet ved siden av ham. - Men hva kommer folk til å si hvis de ser meg i en avfallsbil?

Walter tok av fra hovedveien, og kjørte mot Gamlebyen. Både Dannys skole og **fjernsynsstudioet** lå i denne delen av byen. De kom seg et godt stykke gjennom de stadig smalere gatene, men så måtte de stoppe da det sto biler parkert på begge sidene av gata.

- Dette blir et problem, ropte Vinfred til vennen sin. - Hvordan skal vi komme oss ut herfra? Hva gjør vi nå? Walter så seg desperat rundt.

- Hjelp meg, sa han og prøvde å finne en løsning. - Jeg hadde ikke ventet at det skulle være så trangt her. Jeg aner ikke hvordan vi skal komme oss videre, Danny kommer for sent på skolen og moren kommer til å bli svært sint! Akkurat da han sa det, hørte de en kjent stemme.

- Hei på dere! Hva gjør dere her? Wilma, den lille gatefeieren, snurret begeistret på kostene sine. - Dere er jo aldri i Gamlebyen?

- Vi burde ikke ha vært her nå heller, forklarte Walter. - Bilen til Danny og moren havarerte, og vi tilbød oss å gi dem skyss. Men det blir det ikke noe av, som du ser! Vi kan ikke bevege oss en meter! Vinfred forsto plutselig at de hadde blitt reddet. - Kjære Wilma, du kom akkurat i tide! Du må ta Danny og moren med deg resten av veien. Vær så snill! Danny må til skolen i Krysantemumgata, og moren til Blåsterby **fjernsynsstudio**.

- Jeg vil gjerne hjelpe til, men jeg får ikke plass til begge to i førerhuset. Der er det bare plass til en, svarte den lille gatefeieren.

Da kom Walter på noe. - Wanda jobber jo også i Gamlebyen, la oss ringe henne, sa han ivrig.

- Hvor er hun nå, tro? Vinfred så til høyre og venstre.

- Jeg så henne nettopp i nabogata, jeg skal skynde meg og se etter henne. Vent på meg her! Wilma ventet ikke på svar, men rullet av gårde i full fart.

I mellomtiden hadde den **elegante** moren klatret ned fra førerhuset og forsøkte å rette på klærne sine. Men hun klarte ikke å lokke Danny ned. Den lille gutten spurte og grov om utstyret, tok i rattet, girspaken og speilene, kikket under setene og åpnet alle lukene i førerhuset. Walter syntes det var morsomt, og løftet ryggsekken hans høyt opp i luften med spaken sin. Danny hoppet opp og ned av fryd.

- Walter er verdens kuleste avfallsbil! Så du hva han gjorde? Han klarer til og med å løfte sekken min opp fra bakken, ropte han ekstatisk til moren. Akkurat da dukket Wilma opp med Wanda rett etter seg.

- Jeg hørte at dere har satt dere fast, sa hun med et ertende smil. - Ikke vær redd, hjelpen har kommet!

De spesielle små avfallsbilene var designet av **ingeniører** for å kunne komme seg gjennom de smaleste gatene i Gamlebyen uten problemer. De var ikke mye større enn en vanlig personbil. Men Wanda hadde god plass til avfallet i kontaineren sin, og Wilma kunne gjøre hver krik og krok ren med kostene sine. De kom til på steder hvor Walter aldri kunne få plass, og var svært stolte av hvor lett de kunne bevege seg og hvor flinke de var til å gjøre jobben sin. De små avfallsbilene åpnet dørene til førerhusene, og ba Danny og moren sette seg inn. Like etterpå kjørte Wanda med den lille gutten og Wilma med moren i full fart mot skolen og **fjernsynsstudioet**.

Danny var fra seg av glede. Dette var den beste dagen i livet hans! Han hadde aldri trodd han skulle få kjøre med to avfallsbiler på samme dag.

Wanda skyndte seg gjennom de smale brosteinsgatene, og de kom til skolen akkurat da det ringte inn til første time. Da lærerne kom inn i klasserommene, så de at alle barna hadde samlet seg ved de åpne vinduene. Alle stirret på Wanda, den lille avfallsbilen, som viste dem hvor godt hun klarte å bevege seg gjennom de travle, smale gatene og hvordan hun samtidig samlet inn avfallet i kontaineren sin. Dannys mor måtte tørke en tåre fra **øyekroken**, hun ble så glad for å se sønnen sin så lykkelig.

- Hvordan kan jeg takke dere for alt dette? Hun snudde seg mot de to avfallsbilene da Wanda kom tilbake. - Dere har gjort Danny så glad! Hun så på klokken sin, og fikk panikk igjen.

- Du store min! Morgenprogrammet skal begynne på TV om ti minutter, og jeg er fremdeles ikke i studio! Wilma blunket til Wanda og smilte til Dannys mor. - Jeg lover deg at vi er der om tre minutter, la oss få opp farta! Så kan vi heller snakke om hvordan du kan takke oss senere!

Den kvelden kunne innbyggerne i Blåsterby se et helt spesielt **intervju** på nyhetene. Hele Gjenbruksgjengen sto og så på programmet med frontlyktene klistret til skjermen.

Bare Wanda la merke til at den **elegante** damen som satt i studioet hadde litt krøllete klær, men hun var så overrasket over det kvinnen hadde å si at hun nesten ikke brydde seg om det. Dannys mor, med røde, ivrige kinn, snakket om hvor viktig arbeid Gjenbruksgjengen gjorde i Blåsterby, og hvor viktig det var at folk hjalp til med å holde byen ren og pen. Hun sa til alle som så på at det var spesielt viktig å passe på at de kastet riktig type avfall i riktig container, og snakket om hvor store problemer det kunne bli når man ikke gjorde det ordentlig. I tillegg minnet hun dem på at de måtte si ifra til miljøstasjonen når kontainerne var fulle.

Hun snakket så vennlig og var så engasjert, at det var nesten umulig for **journalisten** som **intervjuet** henne å få inn et eneste ord.

SLUTT

